

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10CoCsp/3/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120444572
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:6120444572.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a sudcov JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Jany Jančíkovej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o. so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX D., o zaplatenie 15.160,92 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 20Csp/48/2021-103 zo dňa 15.10.2021, takto jednohlasne

rozhodol:

Ruší rozsudok a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) žalobu zamietol, žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal a vyslovil, že žalobca nemá právo na náhradu trov konania.

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca si žalobou uplatnil v rámci upomínacieho konania na Okresnom súde Banská Bystrica proti žalovanému nárok na zaplatenie sumy 15.160,92 eura s príslušenstvom. Uplatnený nárok odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej podľa § 524 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka zo dňa 24.03.2020 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653 (ďalej len „postupca“) a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Postupca uzatvoril so žalovaným dňa 29.09.2017 Zmluvu č. XXXXXXXXXXXX (ďalej aj ako „Zmluva“), ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov (ďalej len „VOP“). Na základe Zmluvy postupca poskytol žalovanému peňažné prostriedky. Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti sú upravené v Zmluve a vo VOP. Žalovaný neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil svoju povinnosť podľa Zmluvy, a tak postupca podaním zo dňa 02.12.2019 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 01.12.2019, pričom vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 15 dní. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky sumu vo výške 15.160,92 eura, ktorá pozostávala z istiny vo výške 10.933,29 eura, z riadneho úroku vo výške 3.847,42 eura, z úroku z omeškania vo výške 356,21 eura a z poplatkov vo výške 24,- eur v súlade s prílohou k Zmluve o postúpení pohľadávok, kde postupca deklaruje, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedenej v predmetnej prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Žalobca si v tomto konaní uplatňuje úrok z omeškania podľa ustanovenia § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka počnúc dňom 25.03.2020, t. j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky.

Okresný súd Banská Bystrica dňa 22.12.2020, sp. zn. 16Up/2171/2020 vydal platobný rozkaz, ktorým zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 15.160,92 eura a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 10.933,29 eura od 25.03.2020 do zaplattenia. Zároveň zaviazal žalovaného nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 1.339,67 eura. Platobný rozkaz sa nepodarilo doručiť žalovanému do vlastných rúk.

Na zistený právny stav súd aplikoval ust. § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1, 2 všetko Občianskeho zákonníka v spojení s § 9 ods. 1, § 11 ods. 2, § 7 ods. 1, 2 všetko zákona o spotrebiteľských úveroch ako aj § 92 ods. 8 zákona o bankách s tým, že súd sa v prvom rade zaoberal aktívnou vecnou legitimáciou žalobcu. Posudzovaný právny vzťah strán je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou, keďže Slovenská sporiteľňa, a.s. bola od uzavretia zmluvy v postavení dodávateľa a žalovaný v postavení spotrebiteľa. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalovaným bola dňa 29.09.2017 uzavretá zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 12.000,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 96 pravidelných mesačných splátkach vo výške 221,18 eura do 15. dňa v kalendárnom mesiaci. RPMN bola vo výške 16,78 %, ročná úroková sadzba 15,40 % a priemerná hodnota RPMN 8,96 %. Celková čiastka, ktorú mal žalovaný zaplatiť predstavovala sumu 21.231,30 eura. Konečná splatnosť bola 15.10.2025.

Žalobca si uplatňuje právo na plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a preto je nutné vyhodnotiť, či pri uzatvorení zmluvy boli splnené všetky povinnosti a podmienky, ktoré na tieto zmluvné vzťahy kladie právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa, t. j. § 52 a nasl. OZ, ZoSÚ a ďalšie. Bolo na žalobcovi, aby tento preukázal, že jeho právny predchodca bonitu žalovaného náležite skúmal, že si splnil povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Keďže sa jedná o spor s ochranou slabšej strany (žalovaného), bol žalobca súdom vyzvaný na predloženie dôkazov o skúmaní bonity žalovaného.

Podľa predloženého vyjadrenia mal žalovaný deklarovať príjem vo výške 1.100,- eur, ktorý mal byť overený dopytom do Sociálnej poisťovne. Žalobca jednak nepreukázal, aby žalovaný deklaroval príjem v takej výške, ale ani nepreukázal, aby tento príjem overoval právny predchodca žalobcu.

Pokiaľ ide o výdavky tak žalobca uviedol, že náklady na domácnosť predstavovali sumu 564,- eur. Opäť k uvedenému nepredložil žalobca žiaden doklad. Nie je zrejmé z čoho mali tieto výdavky pozostávať a ani či výška zodpovedala skutočnosti. Žalobca zároveň nepreukázal, či si právny predchodca žalobcu (aj keby ich žalovaný takto deklaroval, čo nebolo preukázané) tieto výdavky overoval. Žalobca jedine čo predložil bol print screen dopytu do úverového registra. Z uvedeného dokladu však nie je možné zistiť, či žalovaný v čase poskytnutia úveru nemal aj iné záväzky.

Žalobca teda súdu nepreukázal, aby právny predchodca skúmal príjmy a výdavky žalovaného. Z predložených listinných dôkazov takéto zisťovanie nevyplýva. Je povinnosť subjektu, ktorý poskytuje finančné plnenie vo forme úverov, tieto okolnosti objektívne zistiť. Za týchto okolností právny predchodca žalobcu zjavne nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., ale naopak, tieto svoje povinnosti porušil, čím sú naplnené predpoklady hmotnoprávnej fikcie podľa § 11 ods. 2 zákona prvá veta, t. j., že nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

Podľa zmluvy bola konečná splatnosť úveru dňa 15.10.2025. Ako už je vyššie uvedené k vyhláseniu predčasnej splatnosti nedošlo a teda spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s. nemohla postúpiť žalobcovi tzv. „živý úver“. Pokiaľ teda spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s. postúpila svoju pohľadávku na žalobcu konala v rozpore s ustanovením § 17 ods. 1 ZoSÚ, ale aj s ustanovením § 92 ods. 8 o bankách, a preto je zmluva o postúpení pohľadávky neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ (pre rozpor tohto právneho úkonu so zákonom). Vzhľadom na nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu súd žalobu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalovaný bol v konaní v celom rozsahu úspešný, avšak nakoľko si náhradu trov konania neuplatnil a zo spisu mu trovy konania nevyplývajú, súd žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal a žalobca ako neúspešná strana nemá právo na náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku ako celku podal žalobca včas odvolanie, v ktorom s poukazom na ust. § 7 ods. 1, § 11 ods. 2 uviedol, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov pokiaľ došlo k hrubému porušeniu povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Za hrubé porušenie povinnosti podľa tohto ustanovenia sa považuje po a) posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo po b) bez prihladenia na údaje a z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Na základe vyššie citovaných ustanovení je zrejmé, že pokiaľ veriteľ neskúmal bonitu spotrebiteľa jedným z vyššie uvedených spôsobov podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ak však veriteľ posudzoval bonitu aspoň jedným zo spôsobov uvedených v ust. § 7 ods. 1 cit. zákona, potom nemohlo dôjsť k hrubému porušeniu povinnosti podľa tohto ustanovenia.

Uvedené splnenie povinnosti skúmať bonitu spôsobom prihladenia do databázy vyplýva z produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne, a.s. s tým, že tieto skutočnosti aj prostredníctvom predloženia dokumentácie zo strany žalovaného neboli sporné. Navyše pravdivosť vyššie uvedených postupov banka riadne preukázala, kedy súdu doručila výstup z bankového systému ohľadom skúmania bonity. Podľa odôvodnenia rozsudku súd nesprávne vyhodnotil predložený dôkaz.

Žalobca opätovne poukázal na splnenie povinnosti ohľadom skúmania bonity – výpis z úverového registra, ktorý už je súčasťou spisu. V tejto súvislosti žalobca poukázal na to, že dôležité je, aby bol vykonaný dopyt v čase posudzovania bonity a podpisu zmluvy, čo sa udialo. Podstatnou skutočnosťou je tiež to, že existuje záznam v stĺpci dátum/čas, ktorý predchádzal posúdeniu (podpisaniu zmluvy) a nebol starší ako 30 dní, čo taktiež splnené bolo.

V tomto konkrétnom prípade bol dopyt vykonaný 4 dni pred podpisom zmluvy a bonita bola vypočítaná správne, teda na základe výsledkov dopytu s tým, že klientom deklarovaný príjem bol overený dopytom zo sociálnej poisťovne vo výške 1.100,- eur a náklady na domácnosť 564,- eur. Preto ukazovateľ schopnosti splácať úver (disponibilný zostatok) bol vo výške 536,- eur. Splátka poskytnutého úveru je nižšia ako disponibilný zostatok – podmienka primárnej návratnosti z disponibilných príjmov klienta bola splnená.

Existujúce splátky úverov a úverová história klienta boli overované dopytom do úverového registra, nielen internej databázy postupcu, pričom túto skutočnosť žalobca riadne preukázal pripojením výpisu z registra. Žalobca v konaní tvrdil a tvrdí, že postupcu bonitu žalovaného riadne skúmal, pričom toto tvrdenie bolo počas celého konania medzi stranami sporu nesporné. Uvedené tvrdenie zostalo nesporným aj v čase vyhlásenia rozsudku, nakoľko žalovaný bol síce v predmetnom konaní aktívny, avšak ku skúmaniu bonity zo strany postupcu sa absolútne nevyjadril.

Podľa názoru žalobcu je preto napadnutý rozsudok v časti skúmania bonity prekvapivý a nepredvídateľný, kedy za nespornosti skutkových tvrdení podložených relevantnými dôkazmi súd bez akejkoľvek procesnej aktivity žalovaného (čo do popretia týchto skutkových tvrdení) tieto sám iniciatívne a tendenčne poprie a dospeje k svojvoľnému záveru o neskúmaní bonity postupcom.

V ďalšom odvolateľ v tomto smere poukázal na uznesenie Krajského súdu v Nitre vo veci sp. zn. 6CoCsp/37/2020, Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 11CoCsp/43/2020 a 11Co/349/2019.

Okrem iného žalobca predložil ďalší dôkaz na prezisťovanie príjmov a výdavkov spotrebiteľa (v cudzom jazyku) v odvolacom konaní, pričom podľa názoru žalobcu nemožno hovoriť o novote v odvolacom konaní, nakoľko skúmanie bonity postupom žalobca v konaní tvrdil a toto tvrdenie bolo v čase vyhlásenia rozsudku nesporné. Nakoľko skúmanie bonity v tejto časti sporné nebolo, žalobca nemal žiaden dôvod navyšovať pohľadávku o príslušenstvo v podobe nákladov za preklad jednotlivých výplatných pásov, ktorými žalovaný prezentoval svoje príjmy u zamestnávateľa vo Veľkej Británii. Nakoľko však súd podľa názoru žalobcu svojvoľne dospel k opaku, žalobca k odvolaniu priložil postupcovi doložené výplatné pásky žalovaného v cudzom jazyku (ktorému samozrejme zamestnanci banky rozumeli aj bez úradného prekladu) a zároveň uviedol, že nie je objektívne možné vyhotoviť úradný preklad týchto listín v lehote na podanie odvolania.

S poukazom na vyššie uvedené preto žalobca navrhol v rámci odvolacieho návrhu, aby odvolací súd v zmysle ust. § 388 CSP zmenil napadnuté rozhodnutie tak, že žalobe vyhovie v plnom rozsahu, resp., aby ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Ďalšie podania strán sporu urobené neboli.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou konania (§ 362, § 359 CSP) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 CSP) s prihliadnutím zároveň na vady týkajúce sa prosených podmienok, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozsudok podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, vyhodnotiac námietku žalobcu spočívajúcu v nesprávnom procesnom postupe ako aj v tom, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam ako dôvodnú, v dôsledku ktorého došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a odňatiu možnosti konať pred súdom ako dôvodnú.

Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie založil na tom, že právny predchodca žalobcu neskúmal bonitu žalovaného pri poskytnutí úveru, tak ako to má na mysli § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., tým, že v prípade nepreukázanie splnenia tejto povinnosti okresný súd aplikoval ustanovenie § 17 ods. 1 cit. zákona.

Samotná skutočnosť, že ide bezpochyby o spotrebiteľský spor neumožňuje súdu prvej inštancie bezbreho opomenúť sudcovskú a zákonnú koncentráciu konania v zmysle § 296 CSP, t. j. § 153 a § 154 CSP. Žalobca na základe výzvy súdu prvej inštancie predložil doklad o skúmaní bonity žalovaného - výpis z spoločného bankového úverového registra s tým, že ako vyplýva z tohto výpisu, tento bol vykonaný 25.09.2017 (4 dni pred podpisom zmluvy so žalovaným), t. j. bonita klienta bola skúmaná v čase, kedy došlo ku uzavretiu zmluvy so žalovaným. Odvolaciemu súdu nie je známe ako inak by mohol právny predchodca žalobcu overovať iným spôsobom príjem žalovaného ako jeho samotným vyjadrením, ako aj ním predloženými dokladmi od zamestnávateľa v Anglicku, keď žalobca, resp. jeho právny predchodca, nemá žiadne oprávnenie priamo dotazovať zamestnávateľa žalovaného ohľadom jeho príjmu, resp. či ním predložené doklady o príjme sú pravdivé.

Súd nemôže ani v spotrebiteľskom spore nahrádzať procesnú aktivitu strán v celom rozsahu, keď žalovaný nielenže nenavrhol a nepredložil vykonať dôkaz za účelom preukázania, že právny zástupca žalobca neskúmal jeho bonitu, ale sa ani touto argumentáciou v konaní nebránil. Zároveň možno prisvedčiť odvolateľovi, že rozsudok je v tejto časti skúmania bonity prekvapivý a nepredvídateľný, keď po tom ako žalobca predložil súdu podklady o skúmaní bonity žalovaného, tak ako to vyplýva zo zápisnice z pojednávania, na ktorom sa zúčastnil zástupca žalobcu, neuviedol v rámci svojho predbežného posúdenia veci, že sa mu javí z doposiaľ vykonaného dokazovania, že žalobca nesplnil požiadavku v zmysle § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch.

Možno preto prisvedčiť odvolateľovi, že súd prvej inštancie nepostupoval správne a neriadil sa ustanoveniami § 150, § 151 CSP, v dôsledku čoho je jeho rozhodnutie nepredvídateľné a prekvapivé. Odvolací súd súhlasí, že je potrebné poskytnúť vyššiu ochranu spotrebiteľovi ako dodávateľovi, avšak len pred hrubou nerovnováhou v právnom postavení voči dodávateľovi a pokiaľ ju súd poskytne, musí tak urobiť v súlade so základnými princípmi sporového konania a zvlášť na základe dôkazov. Odvolací súd v tejto súvislosti pripomína, že súdny dvor Európskej únie vo svojom rozhodnutí C 42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti E. F. naznačil, že aj ochrana spotrebiteľa musí mať rozumnú mieru, a že aj Ústavný súd SR je vo svojej judikatúre kritický pri primeranej ochrane spotrebiteľa. Medzi inými vo svojom náleze sp. zn. PL ÚS 11/2016 zo 07.02.2018 Ústavný súd tiež konštatoval, že v sporovom konaní je pozícia sudcu ako vyhľadávača dôkazov len v prospech jednej strany neprijateľná.

Naviac nijako neobstojí záver súdu prvej inštancie uvedený v bode 31. jeho odôvodnenia, podľa ktorého mal žalovaný deklarovať príjem vo výške 1.100,- eur, ktorý mal byť overený dopytom zo Sociálnej poisťovne, čo žalobca jednak nepreukázal, resp. nepreukázal, že tento príjem overoval právny predchodca žalobcu. Odvolací súd uvádza, že primárny žiadateľ o úver (spotrebiteľ) je povinný poskytnúť pravdivé a relevantné údaje vo svojej žiadosti o poskytnutie úveru, resp. v procese skúmania podmienok jeho poskytnutia, a nie naopak, keď spotrebiteľ vo svojej žiadosti, resp. ohľadom bonity výslovne klame, ohľadom svojej majetkovej situácie, úmyselne uvádza nepravdivé údaje, výslovne za účelom, aby splnil podmienky na poskytnutie úveru. Dodávateľ na základe týchto klamlivých údajov je uvedený do omylu a poskytne spotrebiteľovi úver a súd prvej inštancie namiesto toho, aby spotrebiteľa zaviazal aspoň na vrátenie poskytnutej sumy úveru (pokiaľ by vyhodnotil úver ako bezúročný a bez poplatkov) žalobu v celom rozsahu zamietol z dôvodu, že sa mu javí, že dodávateľ nedostatočne skúmal bonitu spotrebiteľa. Odvolací súd zdôrazňuje, že dodávateľ nie je policajný orgán, t. j. jeho možnosti skúmania bonity spotrebiteľa sú limitované (okrem iného aj zákonom o ochrane osobitných údajov) a musí prioritne vychádzať z údajov, ktoré mu poskytol spotrebiteľ v žiadosti o úver. Odmeniť takéhoto spotrebiteľa, ktorý v žiadosti úmyselne klamal a zavádzal dodávateľa tým, že nemusí zaplatiť ani sumu poskytnutého úveru, je nielen v rozpore s vyššie uvedeným ustanovením, ale aj amorálne. Takáto rozhodovacia prax súdu by mala za následok presný opak toho čo zamýšľal zákonodarca, a to, že žiadatelia o úver by úmyselne klamali a falšovali doklady o svojom príjme a majetkových pomeroch, len aby im bol poskytnutý úver, ktorý by napokon nemuseli, a to ani čiastočne, vrátiť, keby sa ukázalo, že to čo uvádzali nebolo pravdou ohľadom ich bonity, a teda títo by boli obmedzení a naopak dodávateľia služieb, ktorí v dobrej viere vychádzali z údajov uvedených spotrebiteľmi a z dokladov nimi predložených, by boli poškodení.

S poukazom na uvedené preto odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že v novom konaní bude súd viazaný vyššie vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu. V prípade, ak má súd prvej inštancie za sporné tvrdenie žalobcu, že jeho právny predchodca Slovenská sporiteľňa, a.s. riadne skúmal bonitu žalovaného, uvedie túto skutočnosť v rámci predbežného posúdenia veci tak, aby žalobca mohol na túto okolnosť adekvátne reagovať a predišlo by sa tým prekvapivému rozhodnutiu. V prípade, ak by tak súd prvej inštancie neurobil a nepostupoval by vyššie uvedeným spôsobom a neriadil sa ust. § 150 a § 151 CSP, v dôsledku čoho by sa stalo rozhodnutie súdu prvej inštancie neprekvapivým a nepredvídateľným, bolo by v rozpore s právom procesnej strany na spravodlivý proces. S poukazom na uvedené, keďže žalovaný nenamietal vyššie uvedenú okolnosť, nemohol mať žalobca vedomosť o tom, že ním predložené doklady nie sú postačujúce v zmysle § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch na preukázanie bonity žalovaného, a preto ním predložené doklady ohľadom príjmov a výdavkov žalovaného v odvolacom konaní, nemožno

považovať za novoty v odvolacom konaní, ale tieto je súd prvej inštancie v rámci nového rozhodnutia povinný zohľadniť vo svojom ďalšom rozhodnutí v tejto veci.

S poukazom na uvedené odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že v novom konaní bude viazaný vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie o nároku na náhradu trov aj tohto odvolacieho konania.

Uznesenie bolo prijaté senátom Krajského súdu Prešov pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).